

גדר שקום

מיסודו של המלוב"ן ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

יום-ט	ת"א	היפה	ב"ש
4:32	4:50	4:50	4:53
5:48	5:49	5:47	5:50
ר"ת:	6:26		

דבר ה'

מאמר השבוע באתר מו"ק עמ"ק המקובל רבי בנימין שמואלי שליט"א

הגאולה תלויה במעשים שלך!

חדשים ע"פ צו האפנה החדשה, אלא "ואכלתם אותם בחפזון" - את כל ענייני העולם הזה תקצר ותעשה אותם בחיפזון. כי "פסח הוא לה" - שה' פוסח ונותן לכל אחד את השנים הקצובות לו, בלא שיוכל לדעת אותם מראש. לזה נותן שבעים שנה לחיות, ולזה ארבעים שנה, ולזה עשרים, ויש גם פחות ה"י, והאדם אינו יודע כמה נגזר עליו. וכך יחשוב תמיד - אולי היום הזה הוא היום האחרון שלי, ואז יעבוד את ה' בכל רגעיו, וכך אכילתו ושתייתו תמיד יהיו מועטים, וכל ענייניו הגשמיים יהיו בחיפזון, כי "פסח הוא לה".

לא להיות שותף של היצר!

אמנם, היצר הרע מנסה לעשות עמנו שותפות, ובא לאדם ומפתה אותו: תעשה כך ותעשה כך, וכך אנחנו נשמעים לו ומבזבזים את הזמן להבל וריק. משל למה הדבר דומה? לעשיר שלקח עני אחד שיעבוד אצלו. יום אחד, הלכה אשת העני עם אשת העשיר, וראתה כיצד היא קונה ומפזרת ממון לכל מה שחפצה, אמרה אשת העני בליבה: איזה בעל קמצן יש לי! לא נותן לי כלום.. ומאותו יום מררה לו את החיים שיביא לה גם כסף בכדי שתוכל לקנות. אמר לה בעלה: וכי מה את רוצה ממני? אני רק עובד אצלו, ואין לי כסף מיותר רק כדי פרנסת הבית. אך האשה לא השתכנעה, בחושבה כי הוא שותף שלו, ובוודאי יש לו גם הרבה כסף.

לאחר זמן, משראה העני כי אין לו מנוס מאשתו, הודיע לעשיר שמעוניין הוא להפסיק את העבודה אצלו, או אז ראתה האשה כי באמת אין לו כלום משלו וכי הוא רק היה עובד אצל העשיר, ומני אז הניחה לו שיעשה את עבודתו בהשקט ובטח.

כך היא דרכו של היצר הרע, הוא נותן לנו הרגשה כאילו אנחנו 'שותפים' אתו, בכדי שנוכל לעשות כל מה שאנחנו חפצים, אך באמת צריכים אנו לדעת, כי אנחנו רק עבדים בעולם הזה ולא אדונים לעשות כרצוננו.

לא נלך אחר פיתוייו של היצר, ונמשיך להרבות בתורה ומצוות, וכך נזכה להחיש מהרה את הגואל בעזרתו יתברך. שבת שלום ומבורך.

מהטומאה הגדולה הזאת. ואז אמר לו הקב"ה: אני אלך אתך ביחד! ולכן אמר: "בא אל פרעה". כלומר, בא עימי ביחד ונכה את השורש העליון של פרעה, שהוא התנין העליון שורש הקל"ל. ואז הכניס אותו הקב"ה היכל לפניו מהיכל, עד שהגיעו לטומאה הגדולה [דא"א דקל"ל]. אך כשראה משה רבנו את כח הטומאה העליונה, אמר: איך אפשר להילחם בהם? אמר לו הקב"ה: הנה בעוד ג' מכות אני מכניע אותך, ואני בעצמי ארד ואוציא את בני ישראל ממצרים.

השכינה מצפה לנו

כך יהיה לעתיד לבוא במהרה בימינו. כמו שכתוב (שמות יב, מב): "ליל שמורים הוא" - לילה המשומר ובא מששת ימי בראשית, והוא הגאולה העתידה (ראש השנה יא, ב). וכפי שבליה הזאת המתנה השכינה וכל צבאות השמים לגאולת ישראל ממצרים, כך יהיה בגאולה האחרונה. השכינה הקדושה כבר מצפה וממתנה אימתי יצאו ישראל מן הגלות, ומצפה מאתנו לעוד תפילה, עוד מעשים טובים, להרבות עוד ילדים, ועוד לימוד תורה שזה מקרב את הגאולה, בעזרת השם יתברך.

כלו כל הקיצין

הגאולה כבר בדרך, ואנו צריכים להזדרז במעשינו ולא להתמהמה. וכה הליץ מו"ר ראש הישיבה הגאון רבי יהודה מועלם זצ"ל על הפסוק (שמות יב, יא) "וככה תאכלו אותו ומתניכם חגורים נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא לה" כי התיבה "ככה" היא ר"ת: כלו כל הקיצים. לרמוז, שלא יחשוב האדם: הן יש לי עוד זמן רב לחיות, ובינתיים עכשיו אהנה אוכל ואשתה, אטייל ואבזבז את זמני לריק. אלא ידע ויתבונן כי אין לו זמן רב לחיות רק היום, וכך יציל את כל זמנו לעבודת ה' וללימוד התורה.

ועל כך רומז הכתוב: "וככה תאכלו אותו ומתניכם חגורים" - כלומר תאכל מעט ואל תרבה באכילה, כי אין יותר זמן. "נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם" - תישאר עם הבגדים שלך ועם הנעלים שלך בדוקא, ואל תחפש כל הזמן לרכוש וללבוש בגדים

"ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתי אלה בקרב" (י, א) נודע בשערים מה שכתב הזוהר הקדוש, שכאשר ירדו ישראל להשתעבד במצרים, ירדה השכינה והאבות הקדושים וצבאות מעלה עמהם. והבטיח להם הקב"ה, שכאשר הוא יוציא את בני ישראל ממצרים, יביא עמו את האבות ואת השכינה שיבואו לראות את היציאה מהגלות.

כעת נתאר לעצמנו, כיצד עומדים כל צבא השמים עם השכינה הקדושה והאבות הקדושים, ומחכים ומצפים שכבר יצאו ישראל ממצרים. והנה הם רואים כיצד המצרים מקבלים מכה ראשונה, ושמחים ואומרים: הנה, כעת בוודאי ישראל יוצאים. אומר להם הקב"ה: המתינו עוד שיקבלו עוד מכה, וכך בכל מכה ומכה.

וכל כך למה? אומר הקב"ה, כי ישנם עוד ניצוצי קדושה שנתרו במצרים, אשר עם ישראל עדיין לא בררו ולא הוציאו מתוך הקליפה, ולכן זקוקים הם עתה לעוד תפילה ועוד תפילה, וכך עם ישראל, בכל מכה היו נושאים עיניהם ומתפללים ומתחננים יחד עם משה רבינו שהקב"ה יגאל אותם, וע"י תפילות אלו היו מבררים עוד ועוד ניצוצי קדושה, עד שבררו את כל עשר ספירות דקדושה מתוך הקליפה, והכו את הסטרא-אחרא, עד שבמכה האחרונה ירד הקב"ה בעצמו והשלים את הבירור.

הקב"ה יחד עם משה מכניע את קלי' פרעה

והנה, אם נקח את התיבה "בא" ונוסיף אותו על תיבת "פרעה", יצא גימטריא: נחש. ועם הכולל יעלה: שט"ן. לרמוז, שהוא השטן הגדול, הנחש הגדול, התנין הגדול, וכפי שאומר הזוהר הקדוש שאין הכוונה על פרעה התחתון, אלא על פרעה העליון [שהוא בחי "א"א דקליפה], והוא השר העליון של מצרים.

ומשה רבנו, מחמת הטומאה הגדולה והנוראה של הקליפה, פחד מאוד להתקרב אליה שלא ינזק ח"ו

האם מותר לתנות חודשים לפי תאריך לועזי

החדש הזה לכם ראש חֲדָשִׁים וְרֵאשֹׁן הוּא לָכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה (יב, ב)

וטעם החדש הזה לכם ראש חדשים, שימנו אותו ישראל חדש הראשון, וממנו ימנו כל החדשים שני ושלישי עד תשלום השנה בשנים עשר חדש, כדי שיהיה זה זכרון בנס הגדול, כי בכל עת שזכור החדשים יהיה הנס נזכר, ועל כן אין לחדשים שם בתורה, אלא יאמר בחדש השלישי (להלן יט, א), ואומר ויהיה בשנה השנית בחדש השני נעלה העונן (במדבר י, יא), ובחדש השביעי באחד לחודש וגו' (שם כט, א), וכן כולם. וכמו שתהיה הזכירה ביום השבת במנותינו ממנו אחד בשבת ושני בשבת, כאשר אפשר (להלן כ, ח), כך הזכירה ביציאת מצרים במנותינו החדש הראשון וחדש השני והשלישי לגאולתינו, שאין המנין הזה לשנה, שהרי בתחילת שנותינו מתשרי, דכתיב (להלן לד, כב) וחג האסיף תקופת השנה, וכתיב (שם כג, טו) בצאת השנה, אם כן כשנקרא לחדש ניסן ראשון ולתשרי שביעי, פתרונו ראשון לגאולה ושביעי אליה. וזה טעם הוא לכם, שאינו ראשון בשנה, אבל הוא ראשון לכם, שנקרא לו לזכרון גאולתינו (רמ"א)

א. מכאן תוכחת מוסר למציניים במכתבם תאריך לועזי כמספרם של אומות העולם ולא תאריך עברי להעיד על יציאת מצרים (תורת משה להחת"ס כאן וע"ס) ויש שהחמירו מאוד בזה וכתבו לאסור זאת באיסור ממש (עיין שו"ת מהר"ם שיק י"ד קעא).
ב. אם כותב את שם החודש כגון ינואר פברואר וכדומה נמצא שאינו נותן מנין אחר לחודשים ומותר, אך יש שהחמירו גם בזה בהיות שיש מהחודשים שיש בהם שמות של ע"ז וכתוב ושם אלהים אחרים לא תזכירו ועל כן כותבים ינו' פבר' (אחרונים).

ג. למעשה לכתחילה ימנע אדם מלכתוב תאריך לועזי וישתמש בתאריך עברי, אך באופן שמוכרח לציין תאריך לועזי כגון במסמכי הרשויות וכדומה אפשר להקל ועדיף לכתוב שם החודש כנ"ל כגון ינו' וכדומה. וטוב להוסיף בצד התאריך שזה למנינים (חוקת עולם פ"ט אות רל).

ד. וכן הרוצים לציין בהזמנה ליום נישואיהם תאריך לועזי באופן שמוכרחים לכך יעשו כנזכר, אבל ודאי יכתבו תחילה תאריך עברי ויציניו על התאריך הלועזי שזה למנינים, ולא כאותם שכותבים תאריך לועזי בלבד ה"י (עיין חופת ציון עמוד קפג).

ה. אין לתאריך לועזי שום משמעות בדיני התורה כגון אזכרות, יום הולדת וכדומה (שם).

יזדרז לעשות מצוה

"וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַמִּצְוֹת" (יב, יז)

רבי יאשיה אומר אל תקרי את המצוות אלא את המצוות כדרך שאין מחמיצין את המצוות כך אין מחמיצין את המצוות אלא אם באה לידך עשה אות מיד (רש"י בשם המכילתא)

א. אחד היה צריך להתעטף בציצית אמרו לו תמתין עד שבת ותתחיל בשבת לכבוד שבת, אמר להם אלו היה מלבוש אחר הייתי מעכב עד שבת, אבל טלית בציצית לא אעכב אלא אפילו בחול אתעטף בעבור המצוה כדכתיב חשתי ולא התמהמהתי לשמר מצותיך (ספר חסידים סימן רנה).

ב. יזהר אדם מאיבוד הזמן בדברים בטלים שאין לזמן תמורה, שאם תעסוק בתורה למחר, הרי הוא חיוב היום עצמו ומה שהיית חייב היום ונתבטלת אין לו תשלומין ואין אבידה כאיבוד הזמן (מדרש שמואל ע"ס אות פ"ה מ"ה).

הוויכוח על חינוך הילדים מאז ומעולם

"מִי נְמִי הַהֲלָכִים" (י, ה)

מִן רֵאשׁ הַיְשִׁיבָה רַבִּי יְהוּדָה צִדְקָה זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, כֵּתֵב בִּסְפָרוֹ קוּל יְהוּדָה (בפרשתנו), שהוויכוח שבין משה לפרעה היה, שפרעה אמר מי ומי ההולכים, לכו נא הגברים ועבדו את ה'. ומשה השיב, בנעריו ובזקננו נלך בבנינו ובבנותינו. והנה יוכוח זה כבר קיים מאז ומעולם בתולדות עם ישראל, וגם בזמננו, החילונים אומרים לכו הגברים לעבוד את ה', אבל את הנוער תשאירו לו לחיות ככל הגויים. אבל היהודים האמיתיים אומרים שהעיקר הוא הנוער, ולכן "בבנינו ובבנותינו" נלך לעבוד את ה'. (הובא גם בס' מוסר חכמים השלם ח"ב פרשת בא עמ' ק"ל).

סגולה לפרנסה

"וּלְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחַרְץ כָּלֵב לְשָׁנוֹ לְמֵאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה" (יא, ז)

פעם בא יהודי לרבו ואמר, ברוך השם אני חרוץ בעבודה, אבל אני זקוק לברכה כדי להצליח בעסקי. אמר לו הרב, תתנהג במקח וממכר שלך באמת, שפיך ולבך יהיו שווים, וכך תצליח. וזה שנאמר "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו", "כלב לשונו", רמז ל"לב" ול"לשונו", דהיינו אם הלב והלשון שווים, "לא יחרץ", אזי אין צורך להיות חרוצים כדי להצליח. (מר"ר ר"י מועלים צצוק"ל).

להתפלל בחמימות הלב ובכוונה ליחוד השכינה

"צְלִי אִשׁ" (יב, ח)

"צלי" זו התפילה הנקראת בארמית "צלותא", ונרמזה כאן התפילה, ללמד שהתפילה צריכה להיות בחמימות כ"צלי אש". גם "אש" מרמז, שתהיה התפילה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה [שנאמר רבות בפסוקים, "אשה לה", היינו לשם ה', ו"אשה" הוא אש]. וגם תראה כי ראשי תיבות "צלי אש" הוא "צא", שהוא בגימטריא יחוד שילוב שמות הויה' ואדנות [כי שם "הויה" בגימטריא הוא כ"ו, ושם אדנות בגימטריא ס"ה, ויחד מניינם עולה צ"א, ושילוב שמות אלו, הוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה], שיתפלל האדם לשם ייחודם.

ניצול הזמן

"יְכַכְּהוּ תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֶם חֲגָרִים וְנַעֲלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקְלֵכֶם בְּיַדְכֶם וְאֶכְלֶתֶם אֹתוֹ בַּחפְזוֹן פֶּסַח הוּא לָהּ" (יב, יא)

"ככה" ראשי תיבות כלו כל הקיצים, ללמדך שעל האדם לחשוב שאין לו זמן רב לחיות, אלא רק היום, וינצל את כל זמנו לעבודת ה' וללימוד התורה. ולא יחשוב כעצת יצרו, באומרו כי יש לו עוד זמן רב לחיות, ובנתיים עכשיו אני יהנה באוכל ושתייה וטיולים, ונמצא מבזבז את זמנו לריק. ולזה נאמר "וככה תאכלו אותו מתניכם חגורים", כלומר כאדם העומד לצאת לדרך שמתניו חגורים, וגם אוכל מעט, כי אין הפנאי מאפשר לקבוע סעודה. כך עובד ה', יאכל קצת ולא ירבה באכילה, כי אין הרבה זמן... גם "נעליכם ברגליכם ומקלכם בידכם", עם הבגדים שלו והנעלים שלו בדוקא, ולא יחפש כל הזמן לקנות בגדים חדשים לפי האופנה החדשה, אלא "ואכלתם אותו בחפזון", בכל ענייני העולם הזה, יקצר ויעשם "בחפזון", כי "פסח הוא לה", מפני שה' פוסח היינו מדלג, במנין שנות האדם, שלפלוני נותן ה' לחיות שבעים שנה, אומנם לאלמוני נותן ארבעים שנה, ולזה עשרים, ויש גם פחות, והאדם אינו יודע עיתו וכמה נגזר עליו, וממילא יחשוב האדם תמיד, שמא היום הוא היום האחרון שלי... ועל ידי כך יעבוד את הקב"ה בכל רגעיו, ואכילתו ושתייתו תמיד יהיו מועטים, וכל ענייניו הגשמיים יהיו בחפזון, כי "פסח הוא לה", כי שמא ה' פסח על מנין ימיו והם קצרים.

סגולות להצלחה

עם סגולה
סגולות מועילות במקורות מוסמכים

מהפסוק "ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל" (תהילים קה, לז). ועל כן יאמר פסוק זה מספר פעמים, ואחר כך יערוך תפילה לה' שיצליחוהו בממון ובפרנסה טובה בזכות השם הקדוש שנתכוין בו שהוא כסה בפי' (ע"ח דרשות, ריש תרומה).

ב. סגולה טובה ומוצלחת, יכתוב שמות ארבע נהרות "פישון גיחון חדקל פרת", הכמה מיני צירופים ידועים על קלף, וימחקם ביין של הבדלה וישתה, ומאוד הפליגו בסגולה זו (תורה לשמה סימן תקיג).
ג. שם קדוש מסוגל להצלחה, הוא "כסה בפי". ומוצאו

א. טוב לראות את מצחו ביין בשעת הברכה על היין, ויכוין כי מצח מספר "הצלחה" (ע"ח שנה נ ב ראשית).

הרב מאיר בן רפאל זצ"ל - ז' שבט

הרב מאיר בן רפאל נולד בשנת תרמ"ב בעיר יזרעאל שבפרס, לאביו הרב רפאל בן חאגי' גוריאל שהיה ממנהיגי ופרנסי העדה בעירו.

משחר ילדותו חשק והתאה לעלות לארץ, עד אשר מלא ה' את תקוותו ובשנת תרפ"ג יצא את עירו ברכיבה על הגמל הוא ורעייתו (ז"ל) לכיוון ארץ הקודש. בדרך השיירה הגיעו להודו ומשם המשיכו את דרכם ברכבות ובדרך הים, לאחר טיולטולים רבים ומייגעים, הגיעו לנמל פורט סעיד ומשם עלו לירושלים והשתקעו בה.

בתחילת שהותו בארץ שרת בקודש ויצק מים לפני הרה"ג המקובל האלקי, אשר רוח אלהין קדישין ביה, אדמו"ר ר' אברהם עדס זצוק"ל זיע"א. הרב הנ"ל היה מחבבו כאחד מבניו ואילו ר' מאיר ספג ממנו חכמה, יראה, וחסידות, לאחר מכן נתקבל כמורה ומשרת בקודש בת"ת "אור החיים" בשכונת "זכרון טוביה" בירושלים. במקצועו זה, החביב עליו, עסק עוד בהיותו בעיר מולדתו. כשהיה עוסק במלאכתו, מלאכת האריגה, אסף בני נוער מעירו והושיבם סביב למכונת האריגה ולימד אותם תורה ותפילה תוך כדי עבודה. בת"ת "אור החיים" לימד הרב למעלה משלושים וארבע שנים, בהגיעו לגיל השיבה ולא יכל להמשיך ללמד בגלל חלישות גופו, לא שכח הרב לבקר את תלמידיו, מפעם לפעם, אשר היה מחבבם כבניו, בבחינת כל המלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו. ר' מאיר בקש להגות מהבל פיהם של תינוקות של בית רבן, המקיימים את העולם.

יש לציין שאף ערב לא בוטל למדו זה, לרבות מוצאי יום הכיפורים. לאחר יום ארוך של סליחות ותפילות, אע"פ שהיו עייפים עכ"ז לאחר עאתם מבהכ"ס הלכו לסעוד את לבסוחזרו ללימודם הקבוע. וגם בשנותיו האחרונות של הרב כששכב על ערש דוי ולא יכל ללכת לבית מדרשו הקבוע ללמוד, בקש מחבריו ה"ו לקבוע את השיעור בביתו וכך היה, חבריו באו לביתו ולמדו יחד.

תקנות רבות תיקנו מייסדי חברת יגדיל תורה. בין תקנות שתיקנו הוא וחבריו, שיסדו את ישיבת "יגדיל תורה", אחת התקנות היא שמקיימים את השיעורים ליקבה"ו ולא לשום פניה זרה ח"ו. בנוסף לזה תקנו שכל חבר הלומד בישיבה יתן איזה סכום כסף בכל תקופה מסוימת וקיימו מזה קרן שהיו נוסעים בכל שנה לקברי הצדיקים במירון ובצפת ומתפללים לשלום כל עם ישראל.

כן שימש הרב מאיר רפאל כנשיא ועד העדה מיום הוסדו עד יומו האחרון. זכה להיות ממיקמי בית כנסת ה"זדים" אשר עד היום מתנוסס לתפארה ומלא מפה לפה בתורה ותפילה במשך היום והלילה.

כמו כן דאג הרב ז"ל בהיותו חשוך בניס ל"ע להשאיר לו זכרון ע"י קיום מצות "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת" בהקדישו ס"ת המוחדר לבית הכנסת ובית המדרש לעדת היזדים. קיים מצוה זו בשמחה ובהתלהבות במעמד ת"ח ואישי ציבור זיע"א.

משם, ורק לפני משורת הדין יש להימנע, אך יש אוסרים מעיקר הדין שאין כאן יאוש ואינו הפקר (על שו"ת יבוא ידיד ח"ב חו"מ סי' מ"ח).

שאלה: אדם שרואה שחבירו שכח לכבות את האור בביתו או במכונתו, האם צריך הוא לכבותו או להודיע לחבירו על כך?

תשובה: צריך לכבותו או להודיע לחבירו על כך מדין מצוות השבת אבידה (ע"פ השו"ע סי' רנ"ט ס"ט ע"י"ש).

שאלה: אנו גרים ביחידת דיוור קטנה, ומאוד מפריע לנו הריח של הכלים המלוכלכים בכיור האם מותר לנו לרוחצם בשבת?

תשובה: אם הריח של הכלים מפריע מאוד, או שבאים אליו אורחים והוא בוש מפניהם בראותם את כלי סעודתו, חשיב צורך השבת, וההדחה מותרת (שלחן שלמה סי' ש"ג ס"ו, והעתיקו בחזון עובדיה ח"ו עמ' קד ע"ש).

שאלה: האם מותר להניח מעיל ספוג בגשם ליד הרדיאטור בשבת?

תשובה: אם המעיל יכול להגיע לחום שהיד סולדת בו (45-50 מעלות צלזיוס) כגון שמונח ליד תנור עם סלילים של אש, אבל אינו יכול להגיע לשיעור יד סולדת בו אפי' אם יניחהו זמן מרובה מאוד מותר, וכדי שלא יכשל באיסור בישול ראוי להעמידו רחוק עד שיהיה ברור לו שלא יבא לידי יד סולדת בו (שו"ע סי' שא סעי' מו, מ"ב ס"ק ק"ז, פסקי תשובות שם אות סא).

[הרבנים המשיבים:] הרה"ג שלמה חיים אלימלך, הרה"ג משה בנזרי, הרה"ג עובדיה יוסף בן שלום, הרה"ג רועי לביא והרה"ג ינון שמש]

קריאת שמע שעל המיטה

בגמרא ברכות (ה) איתא "אמר רבי יצחק כל הקורא קריאת שמע על מטתו כאלו אוזן חרב של שתי פיות בידו, שנאמר רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם וכו' ומזיקין בדילין הימנו על"ש. וגם על הפסוק לא ישכב עד יאכל טרף (במדבר כג כד) פירש רש"י "לא ישכב - בלילה על מטתו עד שהוא אוכל ומחבל כל מזיק הבא לטרפו. כיצד, קורא את שמע על מטתו ומפקיד רוחו ביד המקום, בא מחנה וגייס להזיקם, הקדוש ברוך הוא שומרם ונחלם מלחמותם ומפילם חללים".

ואכן מהתיקונים הגדולים שנזכרו בזהר הקדוש ובארז"ל לענין היסוד הוא ענין קריאת שמע על המיטה, וכמבואר בשער הכוונות "שעיקר הכונה זו שבק"ש על המיטה, היא כדי לתקן ולכפר על עון אחד חמור מאד, אשר הוא המונע עליית הנשמה בלילה לאדוניה. וע"י כונה זו נתקן האדם מאד מאד ממה שחטא", והוסיף שם שאע"פ שכבר נתבאר תיקון פגם זה בשער רוח"ק [הם

התעניות שהוזכרו בשבוע שעבר במדור זה] "הנה התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם, ושימחלו לו עונותיו אלו, אבל עדיין צריך תיקון אחר גדול וחזק ממנו כמשי"ת עתה בכונת ק"ש זו, והוא לתקן ולהחיות אותם הניצוצות בעצמם שנכנסו בקלי' ולהחזירם אל הקדושה" ושם מבואר באורך כי הפגם ביסוד גורם לברוא מזיקים, שבהם מתלבשים נשמות קדושות, ועל ידי שהאדם קורא קריאת שמע על המיטה, יש בכוחו להרוג את אותם המזיקים ולהחזיר את הנשמות המתלבשים בהם לקדושה, ועל ידי כן חוזרות אותם הנשמות לעולם הזה ליתקן כשאר הנשמות הקדושות. והכל תלוי בכוונת האדם, כי ככל שהאדם מכוין יותר בקריאת שמע שעל המטה, הוא הורג יותר מזיקים, עד שיכול בפעם אחת שקורא קריאת שמע על המיטה להרוג אלף ומאה ועשרים וחמש" מזיקים בבת אחת.

ענין זה נרמז גם בכתוב "הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל כולם אחוזי חרב מלומדי מלחמה" וכנגד ס' גבורים אלו לימדנו האר"י סדר הקריאת שמע שלאחריה יש לומר הכתוב "הנה מטתו שלשלמה" וכו' ג"פ, ויש בהם ששים תיבות, ואח"כ יברך ה' וכו' שיש בפסוקים אלו ס' אותיות, ופסוקי "יושב בסתר" עד "כי אתה ה' מחסי" שיש בו ס' תיבות. בסידור מובא עוד בשם מהר"ח"ו שיאמר גם ג' פעמים ישר והפוך הפסוק "ושם בת אשר שרח" שרח אשר בת ושם" ויעיל לזכרון.

רבינו הרש"ש זיע"א זצ"ל

הרש"ש זלה"ה בילדותו היה נער יפה תואר וירא ה' באמת. וכאמור לעיל, לאחר שנפטר אביו, היה רוכל בעיר ובכפרים, בבשמים ובדברים קטנים, כדי לפרנס את משפחתו. פעם אחת, עבר בעיר "צנעה", במקום הגויים, עם מרכולתו על כתפיו ומכריו על סחורתו, וראתהו ישמעלית עשירה מאילי העיר, מבין האשנב, ותקרא אותו לעלות אליה לקנות דבר מה ממה שמוכר, ופתחה לו הדלת והעלתהו לעלייתה, והדלת סגרה אחריהם ותבעתו לעבירה, ואם אין תכהו נפש. כראותו כי אין מפלט לו, אמר לה בערמה טוב, אך צריך אני להסך רגלי. ותראהו חדר בית הכסא והמתנה לו בחדר, וכנסו ויסגרו הדלת אחריה. בחדר זה היה חלון קטן פתוח לרשות הרבים, ואמר בלבו: אם ינצל ממנה, יסע תכף לארץ הקדושה. וידחוק עצמו ויצא מהחלון ונפל לארץ מגובה שלושה בתים ולא קרה לו שום נזק. מיד קם על רגליו וברח. בעודה היא ממתנה לו עד בוש, ותרא כי אין איש, זרקה את מלתחתו החוצה. ואז צנחה עליו רוח ה', וזכה להשיג בסודות התורה ועלה ונתעלה. וילך מעיר לעיר לקיים נדרו עד בואו לעי"ת עדן יע"א. שם ישב זמן מה עד כי נזדמן לו ששכר ספינה ונסע בה למדינת במביי, ומשם לבצרה, ומשם לבבל, ומשם לירושלים ת"ו. ושם נפתחו לו שערי הקבלה ביפעת טהרתו וקדושתו, כנודע מפרשת גדולתו וחסידותו, ואשר הופיע אור יקר בחיבוריו על הזהר ועל כתבי האר"י זצ"ל וכוונת התפילות, אשר עד היום בק"ק חסידים בירושלים, ומנוחתו כבוד בעיה"ק ירושלים ת"ו.

במסילה העולה בית-אל

כהופיע אור רבינו הרש"ש ז"ל בזריות וברגשי אהבה לעיה"ק ציון ת"ו, פנה ישר למרכז החסידים אשר בעיר העתיקה עד היום. בענווה ובשפלות יתירה התנהג הרש"ש ז"ל בהכנסו ל"בית-אל". חברי סיעת המקובלים אז, היו מעטים במספר, וגם לא חדרו בקבלת האר"י ז"ל ביתר שאת. בראשם עמד אז רבינו גדליה חיון ז"ל. המקובלים ההם, שהיו ברובם צאצאים של אנוסי ספרד, היו בני ארצות שונות ולא השיגו את האחדות והקשר הפנימי ביניהם. בחשאי, נכנס ר' שלום לבקר בחברה זו, ואף לא העיז פניו לבקשם שיספחוהו אליהם. רק את זאת התחנן אליהם, להושיבו כשמש ומשרת ולעזור להם בשרות הקדש ולכלכל את חיותו בלחם ומים, כי לרש אין כל. ונענו לבקשתו להושיבו שמש ב"בית-אל" כי ראו על פניו אור הקדושה, ויופי ההשתוקקות לשרת בקדש.

עברו ימים והרש"ש ז"ל משרת באופן נאות, ומצא חן בעיניו כל, וישב כל הימים על יד מפתח הישיבה והיה שומע ומציץ בלימודי הרבנים מבלי הראות להם מידיעותיו המרוממות, ומבלי להכנס עמהם בשום מו"מ של לימוד הקבלה והזהר, ופרטי חכמת האמת. מלבד זה, רבות התהלך גם בין קברי הקדושים בהר הזיתים, להשתטח על קברי הצדיקים. ובעמק יהושפט, אשר בתוכו נמצא שטיפת נהר הגיחון, שהוא במזרח עיר דוד היא ציון, אשר שם קברות מלכי בית דוד כנודע מספרי הגבולים. וכן היה מוסיף יום יום בקרבו טהרה וקדושה וידיעת הרזים למתכונתו. אבל המקובלים בבית אל לא ידעו מזה, ולא חדרו אל קדושתו ורוממותו הגדולה. גם לא ידעו על דבר התעמקותו השלמה בדברי הקבלה. גם לא ידעו את תשוקת נפשו העדינה והקדושה בהכנסו יום יום להתבודדות בפנתו שאצל השער ושותה ממי החיים. באהבה רבה ובחרדת קדש היה ר' שלום משמש לפני המקובלים, בהגישו לפניהם את ספלי הקהוי [הקפה] השחור באותם הלילות. האויר אשר נשם שם אז לקרבו, אויר מבושם בקדש הקדשים, כנשימה מחיי הנצחיים. כה היה מתמיד הרש"ש ז"ל במשך זמן מה בימים ההם ובזמן ההוא. ביום מן הימים, היו המקובלים עוסקים בלימוד הקבלה, ועל צבאם הר"מ רבינו גדליה חיון ז"ל. נתקשו עמו בסעיף מתורתו של האר"י ז"ל ולא יכלו לחדור הבנת המאמר וישוב הסתירה. ואף גם הר"מ ר"ח ז"ל לא מצא היכולת לפתור השאלה. ונשאר הדבר בהסתממות עד מצוא פשר. וקמו הרבנים לצאת לארוחת הצהריים בזמן המיועד כדרכם בקדש.

רבינו הרש"ש ז"ל, לא היה יכול להתאפק מלגלות את ישוב ופתרון השאלה. ולכן בהיותו נשאר יחידי, קם למקום מושב הר"מ ויקח את העט ורשם על גליון "עץ החיים" בשער ההוא, שורת אחדות, אשר בזה ביאר וגלה את ישוב כל השאלות, תפוחי זהב במשכיות, דבר דבור על אפניו, באופן מסביר ומספיק בהעדפה. ובעת כותבו על הספר ובדיו, עברה בתו של רבינו גדליה חיון ז"ל, וראתה את ר' שלום יושב במקום אביה ורושם על הספר. אך לא הודע אליה מה זה ועל מה זה. בשוב החסידים איש על מקומו, פתח הר"מ הספר שלפניו וירא והנה רשום פתרון השאלות באופן נפלא ונעלה, כי לא נשאר שום קושיא ממילא. ושאל את אנשי חברתו הרבנים, מי זה אמר ויכתוב דברי קודש אלו. ענו כולם ואמרו: אין אתנו יודע. ויתמנה על המחזה, והיה בעיניהם לפלא ומשתאים לדעת מי הוא זה. בנתיים, הופיעה בת הר"מ לפני אביה על דבר מה, ותשאל את אביה על מה זה קול דממה דקה. ויאמר אליה: על הדבר הזה שואלים הלכו בו. מי הוא אשר חכמת אלקים בקרבו, רשם את הדברים האלו ויגל קדושת לבבו. ותגד ותאמר לאביה: אני נשקפתי בעד החלון, וארא והנה שלום הקטן, רושם על הספר כתב הפתרון. ויאמר אביה: אכן נודע הדבר. ויקראו לשלום, ויאיים עליו הר"מ בשבועה דאורייטא. אז הוכרח הרש"ש ז"ל להודות בדבר כי הוא אמר ויכתוב. אז אמר הר"מ לשלום: אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת, אתה תהיה עלינו לראש ולקצין ועל פיך יתבארו ויתגלו כל הרזין, ויתגלו כל מלין דגניזין. למה לא הודעתנו את אשר בלבבך. כמעט הבאת עלינו אשם! העתר נא אל ה' וכפר בעד קהלך. מאז הושב הרש"ש ז"ל לריש מתיבתא, וגילה מצפונתא ומסתרתא, ומלין דגניזין.

הילולת רבינו הרש"ש זיע"א

ישיבת המקובלים מאידה ביום זה בספרים, מלימוד תרגום מקיפה יא בישיבת בית אל, מחוזה טיור כאשר בכל סינה בישיבה שסקים כמות הרש"ש תפריס התורה

ביום ההילולא

מגיעה לעולם הודמנת נדידה

אתה גילה הרש"ש הקדוש, כרגעו האחרונים עלי אדמות, עת נדבקה נשמתו ביוצרה, כמובא בספר חיי הרש"ש:

"דבנו הרש"ש הקדוש ציוה בשעת מתתו להחפלו על קברו על כל צדה שלא תבוא, והבטיח שאם תפללו בלב תמים אן תפלתם תזדקקו ריקם"

למסירת שמונה

להפילה אישה כל יום הרש"ש
ע"י רבני ומקובלי הישיבה
לבעלי הוראת קבע
נותן לספור שתי שעות חיים
להפילה על ציון הרש"ש

₪ 36

לעזיבת דריון נפש

כמות הרש"ש ביום ההילולא
ע"י רבני ומקובלי ישיבתנו
הקדושה שישיא

₪ 260

למסירת שמונה

להפילה אישה כל יום הרש"ש
ע"י רבני ומקובלי הישיבה
ביום ההילולא

₪ 72

למסירת שמונה 02-6-222-560

Shivul Ha'Mekubalim
NAHAR SHALOM
ישיבת המקובלים נהר שלום
ש"ק ליי נעמות "עמנוי תורה והחסד בירושלים"
ע"ר 4-5046986 • טלפקס: 02-6222560 • פקס: 153-77-5001574 • י"א • E-mail: m6222560@gmail.com
Amudey Ha'To'ha Ve'HaChesed Be'Yerushalaim

יומא דהילולא דרבנו הרש"ש זיע"א

הננו להודיע כי בעה"ת יום שלישי ט' שבט יתקיים בישיבתנו הקדושה כמידי שנה בשנה, שיעור מיוחד בתורת הרש"ש זיע"א, וממשיכים ולומדים בחשך גדול עד חצות לילה בל"ן.

ובנקודת חצות עושים תקון חצות ותפלת הרש"ש ואח"כ הרבית ימלא אורה זו תורה וכו"ה שזכינו שבאים עשרות ומאות ללמוד בלילה הקדושה האת כי רבנו הבטיח הבטחות גדולות למי שלומד על זכותו ועולה על ציונו.

לכן נבקש מכל החברים להגיע ללימוד לכבודו של הרש"ש זיע"א וגם זכות גדולה להחזיק זה הילולא איש כפי יכולתו ולה' הישועה.

כיבוד כיד המלך

17:00	תפילת ערבית ע"פ כוונת הרש"ש
17:45	שיעור בתורת הרש"ש
23:45	ואח"כ לימוד עד חצות
	תיקון חצות ותפלת הרש"ש זיע"א
5:30	תפילת שחרית מיוחדת ע"פ כוונת הרש"ש
9:00	לימוד זוה"ק ודף היומי
10:00	עליה לציון הקדוש דהרש"ש

לפרטים נוספים ולמסירת שמונה ניתן לפנות לטלפון

02-624-9000